

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: **P. Z.**, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Maršálkem
sídlem Vrchlického 802/46, 460 14 Liberec

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

za účasti: I) **P. Z.**, narozený X
II) **Y. Z.**, narozený X
oba bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 12. 2024, č. j. MV-155871-4/SO-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

III. Osobám zúčastněným se náhrada nákladů nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalované, jímž žalovaná zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 9. 2024, č. j. OAM-9501-14/DP-2024.
Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání (osoba samostatně výdělečně činná) podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a dále ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. l) téhož zákona.
2. Dne 15. 4. 2024 podal žalobce u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání z titulu provozování živnosti. Dosavadní povolení bylo žalobci vydáno s platností do 11. 5. 2024.
3. Výzvou ze dne 8. 7. 2024 k odstranění vad žádosti správní orgán I. stupně vyzval žalobce, aby doložil mimo jiné aktuální výši příjmů svého otce a bratra a výši nákladů na bydlení pro něj a s ním společně posuzované osoby. Zároveň byl poučen, že požadované listiny musí obsahovat podpisy, případně razítka vystavitele.
4. V reakci na výzvu žalobce doložil výplatní pásky otce za období od dubna do června 2024 u zaměstnavatele Ing. Radek Netoušek, IČ: 67272795. Jako doklad prokazující skutečné náklady na bydlení žalobce předložil přehled záloh na elektřinu u poskytovatele ČEZ Prodej, a.s. bez podpisu či razítka dodavatele, a dále podepsanou změnu platebních podmínek přiloženou k plánu záloh za vodné a stočné u poskytovatele Severočeské vodovody a kanalizace, a.s.
5. Po nahlédnutí do spisu dne 20. 8. 2024 žalobce doložil podepsaný výpis záloh na elektřinu u poskytovatele ČEZ Prodej, a.s. a výpisy z účtu, potvrzující uhrazení záloh za vodné a stočné u poskytovatele Severočeské vodovody a kanalizace, a.s.
6. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žádost žalobce zamítl. Uvedl, že podmínkou vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je, že příjem cizince, případně příjem osob společně s ním posuzovaných, bude odpovídat požadavkům uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle téhož ustanovení byl žalobce povinen předložit doklad prokazující, že jeho úhrnný měsíční příjem a příjem společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim žalobce a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou žalobce prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Za

osoby společně posuzované s žalobcem správní orgán I. stupně považoval jeho otce (P. Z.) a jeho bratra (Y. Z.), ukrajinské státní příslušníky, kterým byl na území České republiky povolen trvalý pobyt. Jako určující částku životních minim žalobce a osob společně s ním posuzovaných správní orgán I. stupně považoval částku 12 550 Kč. Tato částka byla součtem životního minima žalobce (4 470 Kč), jeho otce (4 040 Kč) a bratra (4 040 Kč). Žalobcem byla jako doklad o zajištění ubytování doložena smlouva o nájmu ze dne 15. 4. 2024, dle níž otec žalobce poskytoval žalobci ubytování za úplatu ve výši 100 Kč měsíčně. Správní orgán I. stupně nepovažoval tuto částku za prokázané náklady na zajištění ubytování, neboť v předloženém dokladu není uvedeno, že by se tato částka vztahovala na všechny společně s žalobcem posuzované osoby. Z tohoto důvodu správní orgán vycházel z nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení pro tři osoby, tedy z částky 11 161 Kč stanovené podle § 26 odst. 1 písm. b) zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře. Za celkovou určující částku minimálního úhrnného měsíčního příjmu žalobce a společně s ním posuzovaných osob proto označil součet dvou uvedených částek

12 550 Kč a 11 161 Kč, tedy částku 23 711 Kč. Správní orgán I. stupně dále vycházel z doložených dokladů o příjmu ve formě platebního výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2023 a přehledu předpisů a plateb v roce 2023. Od daňového základu uvedeného v platebním výměru ve výši 154 200 Kč odečetl vyměřenou daň z příjmu fyzických osob ve výši 0 Kč a dále platby pojistného na sociální zabezpečení včetně penále za uvedené zdaňovací období v celkové výši 26 496 Kč. Výslednou částku vydělil dvanácti dle počtu kalendářních měsíců zdaňovacího období. Čistý měsíční příjem byl tímto způsobem stanoven ve výši 10 642 Kč. Tato částka byla nižší než součet částky životního minima a částky nejvyšších normativních nákladů na bydlení žalobce. Správní orgán I. stupně v průběhu řízení vyzval žalobce, aby doložil, že jeho příjem odpovídá minimálním požadavkům uvedeným v § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V reakci na výzvu žalobce doložil výplatní pásky otce za období od dubna do června 2024 u zaměstnavatele Ing. Radek Netoušek, IČ: 67272795. K těmto dokladům však nebyla doložena platná pracovní smlouva. Nebylo tedy zřejmé, na jakou dobu byl pracovní poměr otce žalobce uzavřen, a zda bude tohoto příjmu dosahovat i nadále. Jako doklad prokazující skutečné náklady na bydlení žalobce předložil přehled záloh na elektřinu u poskytovatele ČEZ Prodej, a.s., a dále plán záloh za vodné a stočné u poskytovatele Severočeské vodovody a kanalizace, a.s. Tyto listiny však nebyly opatřeny razítky a podpisy dodavatelů. Správní orgán I. stupně je proto hodnotil jako nedůvěryhodné a neprůkazné. Konstatoval, že žalobce na základě výzvy k odstranění vad žádosti nedoložil žádné nové doklady prokazující úhrnný měsíční příjem rodiny. Žalobce byl přitom ve výzvě k odstranění vad ze dne 8. 7. 2024, poučen, že má předložit aktuální příjmy svého otce, aktuální příjmy svého bratra, další příjmy, kterých on nebo případní členové jeho rodiny pobývající spolu s ním na území České republiky dosahují, a aktuální věrohodně prokázané náklady na bydlení pro něj a pro s ním společně posuzované osoby. Žalobce byl rovněž poučen, že na doložených dokladech s výší zálohy na energie musí být razítko a podpis dodavatele. Správní orgán I. stupně se dále zabýval přiměřeností dopadů rozhodnutí do života žalobce. Uvedl, že důsledkem tohoto rozhodnutí je neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu vedoucí k povinnosti žalobce vycestovat z území. Vzhledem k současné situaci na Ukrajině však Česká republika občanům Ukrajiny, pokud nesplňují přímo podmínky pro udělení dočasné ochrany podle § 3 zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, případně podle § 51 a § 52 zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, uděluje dlouhodobá víza za účelem strpění

pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tedy má možnost o udělení tohoto víza požádat a s ohledem na situaci na Ukrajině jej také získat. Tím se podle správního orgánu I. stupně významně omezuje dopad rozhodnutí do soukromé sféry žalobce. Správní orgán I. stupně dále konstatoval, že žalobce pobývá na území teprve od roku 2021, jeho vazby k zemi původu tudíž nebyly zpřetrhány. Nevlastní zde ani žádnou nemovitost, která by vyžadovala jeho osobní starost, bydlí totiž v podnájmu u svého otce. Dále je zřejmé, že jeho podnikatelské aktivity na území dle doložených dokladů o příjmu nebyly nijak zvlášť úspěšné, naopak výdělek získaný tímto způsobem evidentně nesplňuje ani minimální požadavky stanovené zákonem. Žalobce je v produktivním věku, tedy v případě návratu na Ukrajinu není jeho věk omezujícím kritériem pro získání zaměstnání či provozování samostatné výdělečné činnosti. Podle správního orgánu I. stupně tedy rozhodnutím do života žalobce nepřiměřeně zasazeno nebylo.

7. V podaném odvolání žalobce uvedl, že pracovní smlouvu otce doložil, musel ji ztratit správní orgán I. stupně. Konstatoval, že ji znovu přikládá k odvolání. Za nesprávný označil závěr, že částka platby otci za nájem ve výši 100 Kč nemůže být považována za hodnověrně prokázané náklady na zajištění ubytování. Podle žalobce je zjevné, že synovi otec pomáhá, když mu stanoví nižší než obvyklé nájemné. Nadto je zřejmé, že přehled záloh na elektřinu u poskytovatele ČEZ Prodej, a.s., výpis z účtu a dále plán záloh za vodné a stočné prokazují celkové náklady k bytu. Započtení normativních nákladů na bydlení namísto prokazovaných nákladů na bydlení je dle žalobce nesprávné a nezákonné. Žalobce zároveň namítal, že nebyl vhodným způsobem poučován o doložení potřebných dokladů, respektive jednotlivé výzvy správního orgánu byly zmatečné a nepřehledné. Správní orgán I. stupně rovněž neposoudil situaci žalobce v kontextu války na Ukrajině jakož i dopady rozhodnutí do soukromého života žalobce ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
8. Žalovaná napadeným rozhodnutím žalobcovo odvolání zamítla. Při výpočtu skutečné výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce vycházela ze stejných dokladů jako správní orgán I. stupně. Od základu daně ve výši 154 200 Kč odečetla vyměřenou daň z příjmu ve výši 0 Kč a následně výši plateb pojistného na sociální zabezpečení včetně penále celkem 28 291 Kč (26 496 Kč + 1 795 Kč). Výslednou částku 125 909 Kč žalovaná vydělila devíti, neboť dle předloženého dokladu OSSZ byl žalobce přihlášen k platbám pojistného až od dubna 2023. Tímto způsobem dospěla k částce 13 989 Kč. I když je uvedená částka odlišná od částky uvedené správním orgánem I. stupně, jsou i nadále naplněny důvody pro zamítnutí žádosti a neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť skutečná výše úhrnného měsíčního příjmu žalobce nedosahuje zákonem požadované výše ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně přitom správně nepřihlédl k předložené nájemní smlouvě, dle které měl žalobce svému otci platit za ubytování 100 Kč měsíčně, ani k předloženému přehledu záloh na elektřinu a plánu záloh za vodné a stočné. Žalobce byl totiž ve výzvě k odstranění vad žádosti poučen o tom, že je společně posuzovaný se svým otcem a bratrem, že nelze akceptovat předloženou nájemní smlouvu jako doklad prokazující skutečné náklady na bydlení a že případně doložené doklady o zálohách na energie musí být opatřeny razítkem a podpisem dodavatele. Na tomto místě žalovaná zdůraznila, že po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí byl doložen pouze přehled záloh na elektřinu, který byl opatřen razítkem a podpisem, ostatní dokumenty však nikoli. Kdyby žalovaná z těchto dokumentů vycházela a počítala s náklady na bydlení ve výši 6 000 Kč (5 000 Kč elektřina + 1 000 Kč vodné a stočné), po připočtení k

částkám životních minim žalobce, jeho otce a bratra (12 550 Kč) by dospěla k částce 18 550 Kč. Tato částka i nadále převyšuje částku prokázaného skutečného příjmu, a to o 4 561 Kč. Žalovaná doplnila, že pracovní smlouva otce žalobce nebyla doložena ani k odvolání. Jde-li o posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvedla, že s otázkou obavy z případného vycestování se již dostatečně vypořádal správní orgán I. stupně. Jelikož je žalobce státním občanem Ukrajiny, jeho vycestování z území České republiky nemusí být důsledkem napadeného rozhodnutí. Námitky uplatněné v odvolání přitom nesvědčily o nepřiměřenosti zásahu z hlediska čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

9. Žalobce v podané žalobě uvedl, že pracovní smlouvu otce opakovaně dokládal již ve správním řízení. Znovu ji přiložil i k žalobě, neboť byla správními orgány zatajena nebo ztracena. Podle žalobce přitom není možné, aby správní orgány posuzovaly jeho osobu společně s otcem a bratrem, a přitom odmítaly započítat dlouhodobé a pravidelné příjmy otce do příjmů společně posuzovaných osob.
10. V dalším žalobním bodu žalobce brojil proti nezapočtení částky 100 Kč jako prokázaných nákladů na bydlení. Je zjevné, že mu otec pomáhá, když mu stanoví nižší než obvyklé nájemné. Toto je v rodinách po celém světě včetně České republiky zcela běžné. Takováto smlouva není nijak nezákonná a neexistuje rozumný důvod, proč nemohla být uznána jako doklad prokazující náklady na bydlení. Ostatně neuznání tohoto dokladu na bydlení nebylo žádným přezkoumatelným způsobem zdůvodněno. Náklady v podobě přehledu záloh na elektřinu u poskytovatele ČEZ Prodej, a. s., výpis z účtu u České spořitelny, a. s., a plán záloh za vodné a stočné u poskytovatele Severočeské vodovody a kanalizace, a.s. nadto podle žalobce prokazují celkové náklady bytu. Započtení normativních nákladů na bydlení namísto prokazovaných nákladů na bydlení je proto nesprávné a nezákonné.
11. Žalobce současně namítal, že nebyl ve věci vhodným způsobem poučován o doložení potřebných dokladů, respektive že jednotlivé výzvy byly zmatečné a nepřehledné pro začínajícího živnostníka.
12. Správní orgány podle žalobce neposoudily dostatečně všechny okolnosti případu. Správní orgán I. stupně měl posoudit všechny předložené doklady a z nich vyplývající skutečnosti, jako je válka v zemi původu, mobilizace, skutečnost, celá rodina žalobce žije v České republice a jejím cílem je žít v České republice trvale. Neprodlení povolení k dlouhodobému pobytu nepostihne jen jeho, ale i jeho nejbližší příbuzné, tedy bratra a otce. Na Ukrajině by byl bezprostředně vystaven ohrožení života a zdraví, možnost návratu je v současné době vyloučena kvůli nucené službě v armádě. Doporučená cesta řešení věci (vízum za účelem strpění) je podle žalobce krajně nejistá. Žalobce by podmínky pro jeho přiznání dle cizineckého zákona nejspíše nesplnil a zároveň by již nemohl podnikat. Postup správních orgánů je v rozporu se zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 174a zákona o pobytu cizinců a obecnými principy lidskosti zakotvenými v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
13. Podle žalobce mohou při rozhodování správních orgánů nastat výjimečné situace, kdy správní orgán musí přihlédnout k mimořádným okolnostem při aplikaci právního předpisu. Konkrétně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 10. 2017, č. j. 1 Azs 241/2017-32, shledal možný prostor pro uvážení při rozhodování o tom, zda je vždy k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců nutno předložit všechny

požadované podklady, pokud je účel pobytu žadatele zřejmý. V řízení o vydání pobytového oprávnění mohou tedy zjevně nastat krajní případy, kdy pro mimořádné okolnosti nebude nutné trvat na předložení a prokázání všech náležitostí a věc bude možné meritorně posoudit a pobyt prodloužit.

14. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalované.
15. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Setrvala přitom na své argumentaci, která ji vedla k zamítnutí žádosti žalobce, a stejně tak na závěrech týkajících se přiměřenosti napadeného rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Navrhovala, proto aby soud žalobu zamítl.
16. K věci se zároveň vyjádřily obě osoby zúčastněné na řízení. Shodně uvedly, že jsou nejbližšími rodinnými příslušníky žalobce Petra Zeikana. Všichni tři tvoří společnou domácnost v České republice, kde žijí na stejné adrese již několik let. Mají v České republice povolený dlouhodobý pobyt a rodinné, sociální i pracovní zázemí. V případě vycestování žalobce by došlo k přetržení úzkých rodinných vazeb, které jsou v jejich případě výlučně na území České republiky. Rozhodnutí označily za nepřiměřené, formalistické a odporující zásadě ochrany rodinného života podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, obzvláště v době války na Ukrajině. Zároveň uvedly, že mohou případně podpořit důkazní návrhy žalobce, zejména ohledně výše skutečných příjmů a nákladů domácnosti a důvodů, proč došlo k předložení některých dokladů v podobě, kterou správní orgány odmítly. Žádaly, aby bylo přihlédnuto k zásadě přiměřenosti, jakož i k jednotě rodiny a humanitárním okolnostem případu. Závěrem navrhly, aby soud žalobě vyhověl a rozhodnutí žalované zrušil.
17. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
18. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, *„žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení.
Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 55 vztahují obdobně.“*
19. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *„dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu
na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).“*
20. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *„ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu
nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.“*

21. Podle § 56 odst. 1 písm. 1) zákona o pobytu cizinců „*dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.*“
22. Podle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců „*k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobyvajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.*“
23. Úvodem se soud zabýval námitkou žalobce, že správní orgány nevycházely z jím doložených podkladů. Předně lze konstatovat, že pokud správní orgány odmítnuly uznat nájemné ve výši 100 Kč placené žalobcem jeho otci, pak nepochybily. V situaci, kdy žalovaná považovala žalobce a jeho otce za společně posuzované osoby nelze tvrdit, že by částka 100 Kč byla nákladem, jež vynakládá celá rodina na bydlení. V rámci rozpočtu společně posuzovaných osob totiž nedojde k reálnému výdaji nebo příjmu, neboť danou částku platí jedna společně posuzovaná osoba druhé. Z tohoto důvodu není možné daný „výdaj“ započítat.
24. Zároveň není pravdou, že by žalovaná nevzala v potaz žalobcem dokládané náklady na energie ve výši 5 000 Kč za elektřinu a 1 000 Kč za vodné a stočné. Na straně 5 napadeného rozhodnutí žalovaná sice uváděla, že některé listiny prokazující výši nákladů nebyly opatřeny razítkem, přesto s danými částkami při posouzení žádosti počítala. Dospěla však k závěru, že i po započítání daných nákladů celková částka nákladů na bydlení stále převyšuje úhrnný měsíční příjem žalobce. S tímto hodnocením se soud ztotožňuje. Považuje za správné, že žalovaná uvedené částky ve výpočtu zohlednila. Je sice pravdou, že některé listiny dokládané žalobcem postrádaly podpisy dodavatelů, vzhledem k doložení výpisu záloh na elektřinu ve výši 5 000 Kč opatřeného razítkem a potvrzených výpisů z účtů otce žalobce dokládajících hrazení pravidelné platby ve výši 1 000 Kč měsíčně spolu s vyúčtováním vodného a stočného má soud hrazení uvedených nákladů za prokázané.
25. Ani námitka týkající se nezohlednění pracovní smlouvy otce žalobce není důvodná. Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobce takovou listinu doložil. V podání nazvaném „doložení náležitostí k výzvě“ ze dne 28. 8. 2024 žalobce popsal, že dokládá „platby zálohy elektřiny, vyúčtování vodného a stočného a výpis z účtu, ze kterého se platí zálohy“.

Pracovní smlouvu nezmiňoval. V podaném odvolání sice žalobce tvrdil, že pracovní smlouvu otce „znovu zasílá“, dle žalované však přiložena nebyla. Soud ověřil, že pracovní smlouva otce se nikde ve správním spise nenachází.

26. K tomu lze doplnit, že v řízení, které nebylo zahajováno z moci úřední, se uplatňuje zásada koncentrace řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016-48 *„Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, bod 25).“* Obdobně též rozsudek ze dne 30. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34).
27. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020-32, konstatoval, že *„judikatura tedy dlouhodobě setrává na názoru, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také oblast pobytu cizinců. Ad absurdum by si správní orgány byly schopny obstarat prakticky všechny doklady samy, a požadavky v zákoně by byly touto optikou redundantní (např. doklad prokazující bezdlužnost dotazem na finanční či celní úřady; doklad o cestovním zdravotním pojištění dotazem na zdravotní pojišťovny atd.). Zákon ovšem tyto povinnosti ukládá žadateli, ne správnímu orgánu. Doklady je pak nutné s ohledem na zásadu koncentrace řízení předložit již v řízení před prvostupňovým orgánem.“*
28. Výše uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Žalobci byla v řízení před správním orgánem I. stupně dána možnost, aby všechny rozhodné podklady doložil. Ve výzvě k odstranění vad žádosti ze dne 8. 7. 2024 správní orgán I. stupně přesně specifikoval, že dokladem o příjmu otce, pokud je zaměstnán, je platná pracovní smlouva a potvrzení zaměstnavatele o příjmu za období duben, květen a červen 2024. Zasláná výzva je v tomto zcela konkrétní a srozumitelná. Žalobce byl nadto již ve správním řízení zastoupen zmocněncem, tedy ani námitka, že by snad byla textace výzvy nesrozumitelná pro začínajícího podnikatele, není případná. Lze dodat, že správní orgán I. stupně kromě toho, že ve výzvě konkrétně specifikoval, jaké podklady chybí pro řádné posouzení žádosti, žalobce také seznámil s následky případného nedoložení požadovaných podkladů. I kdyby žalobce doložil pracovní smlouvu otce k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nemohla by k ní žalovaná přihlížet s ohledem na uplatňovanou zásadu koncentrace řízení. Požadovaný doklad prokazující příjem otce žalobce předložil teprve v řízení před soudem. Soudní řízení správní ale není pokračování správního řízení a nebylo proto možné tuto listinu zohlednit.
29. Posouzením přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života žalobce se dostatečně zabýval správní orgán I. stupně na stranách 5 a 6 svého rozhodnutí a žalovaná na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se s posouzením žalované i správního orgánu I. stupně

ztotožňuje a odkazuje na něj. Správní orgány především zdůraznily, že se dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce je významně omezen, neboť žalobce má možnost požádat o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Pokud si o takové vízum požádá a bude mu s ohledem na situaci na Ukrajině uděleno, nemusí z území České republiky vycestovat. Nejbližší rodinní příslušníci žalobce, jeho otec a bratr pak mají pobytová oprávnění nezávislá na tom žalobcově.

30. Krajský soud upozorňuje, že čl. 8 Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2025, č. j. 8 Azs 189/2024-69, odst. [32], ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, odst. [27], č. j. 6 Azs 163/2015-47, odst. [24], ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33, odst. [13] a [14], a judikatura tam citovaná).
31. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 163/2015-47 i v případech, kdy není vyloučena aplikace ústavního principu přiměřenosti zásahů do ústavně garantovaných základních práv nebo svobod, např. do práva na respektování soukromého a rodinného života podle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. čl. 8 Úmluvy, případně do jiných základních práv, těžko lze hovořit o základním právu v souvislosti s neprodloužením povolení k dlouhodobému pobytu; s tím musí každý cizinec počítat. Je-li následně – v důsledku povinnosti opustit území státu – ve hře ohrožení nějakých základních práv (např. práva na život, práva nebýt podroben mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, nebo koneckonců i práva na respektování soukromého a rodinného života), slouží k jejich ochraně jiné právní prostředky (poskytnutí mezinárodní ochrany, jiné pobytové tituly, např. za účelem strpění pobytu pro existenci překážek vycestování atp., viz shodně také rozsudek NSS ze dne 9. 4. 2025, č. j. 7 Azs 237/2024-31, odst. [11]).
32. K námitce, že správní orgány neposoudily stav věci ve světle politické situace zdejší soud upozorňuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 9 Azs 176/2022-30, odst. [18], dle kterého skutečnost, že na území Ukrajiny probíhá válečný konflikt, není bez dalšího důvodem, který by způsoboval nepřiměřenost rozhodnutí o neprodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Uvedený závěr lze analogicky vztáhnout i na rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
33. S ohledem na shora uvedené soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
34. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.,
za presumovaného souhlasu žalobce i žalované.
35. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
36. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
37. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jim náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jim v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jim takové náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 1. srpna 2025

Mgr. Karolína Tylová LL.M. v. r.
samosoudkyně